

Техас штатининг Остин шаҳрида бир оила яшайди. У Жон Смит, унинг хотини, ўзи, уларнинг Ан исмли беш яшар кизи ва кизнинг ота-онасидан иборат. Шаҳар аҳоли рўйхати бўйича улар олти жон, аслида эса уч киши. Бир куни кечки овқатдан сўнг Аннинг ичи санчиб огрий бошлади. Жон Смит дори топиб келиш учун шаҳарга шошиб жўнади, аммо негадир тезда қайтиб келмади.

Кизча согайди, вақти келиб бўй етди.

Она эрининг йўқолиб кетганидан каттик изтироб чекди. Нихоят, қайта турмушга чиққанига уч ой тўлгач, Сан Антонио шаҳрига кўчиб кетди. Ан ҳам турмуш килди, кизлик бўлди, йиллар ўтиб, кизи беш ёшга кирди. Ан ҳамон киндик кони томган — отаси чиқиб кетган ва қайтиб келмаган уйда истикомат киларди. Жон Смит бедарак йўқолганига йигирма бир йил тўлган куни кечкурун кизчасининг ичи санчиб огрий колди.

— Шаҳарга тушиб, ичогрув дори олиб келаман,— деди Аннинг эри Жон Смит.

— Йўк, йўк, Жон, азизим,— деди йиглаб хотини.

— Сиз ҳам отам каби бедарак кетасиз, қайтишни унутасиз.

Жон Смит ноилож хотинининг гапига кўнди — дорига бормади. Эру хотин ягона зурёдлари бўлмиш Пансининг юзига термулиб ўтиришди. Пансининг аҳоли огирлашди. Жон Смит дори излаб шаҳарга бориш учун тараддуд кўра бошлади. Лекин яна хотини кўнмади.

Шу пайт эшик тўсатдан очилди. Оппок соқолли нуроний чол хонага кириб келди.

— Салом, бобожон! — деди Панси унга пешвоз чиқиб.

Бобо Пансини кўтариб юзларидан ўпди-да, чўнтагидан бир шиша дори чиқариб кизчага бир қошиқ ичирди. Панси тезда ўзини яхши хис кила бошлади. Ичогриги колди.

— Озгина кечикдим, чоги, — деди Жон Смит айб-дордек илжайиб.

—Трамвай кутиб қолиб кетдим.

Ўрок РАВШАНОВ таржимаси